

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/25/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317200534
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8317200534.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatory Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: W.. C. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/X, Y., zast. Mgr. Ivanom Chvostekom, advokátom, Štefánikova 17, Humenné proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, zast. AK JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 10Csp/15/2017-51 zo dňa 24.10.2017 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti úroku z omeškania s upresnením, že zmluva č. XXXXXXXXXXXX je zo dňa 25.11.2013.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.527,75 eur (vyplývajúcu zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.11.2017), spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.527,75 eur od 01.01.2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalšími výrokmi uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1.527,75 eur (vyplývajúcu zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.11.2013), spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.527,75 eur od 01.01.2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti úroku z omeškania súd žalobu žalobcu zamietol. Vyslovil, že žalobcovi priznáva náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Prvoinštančný súd po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 261 ods. 6 písm. d), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 ods. 3 a § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 458 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1986 Zb. Občiansky zákonník, § 3 ods., 1 Nariadenia č. 87/1995 Z.z. mal preukázané, že medzi stranami sporu boli uzavreté dve zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to jedna č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.11.2013, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobcovi bol reálne poskytnutý úver vo výške 1284, 25,- eur a v prospech žalovaného žalobca uhradil sumu 2 812 eur a ďalšia zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. zo dňa 25.11.2013, ktorá je tiež zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobcovi bol reálne poskytnutý úver vo výške 1284, 25,- eur a v prospech žalovaného žalobca uhradil sumu 2 812 eur.

3. Súd prvej inštancie skonštatoval, že pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných

podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádzal z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je táto neplatná. Zmluvy uzavreté medzi žalobkyňou a žalovaným sú nepochybne spotrebiteľské zmluvy aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka.

4. Žalobca podanie žaloby v prvom rade odôvodnil tým, že v zmluvách uzatvorených medzi stranami sporu nie je uvedená konečná splatnosť úveru, splátky úveru nie sú rozčlenené na splátky istiny, úrokov a poplatkov, v zmluvách nie je uvedená celková čiastka, ktorú ma žalobca zaplatiť. Žalovaný s daným tvrdením žalobcu nesúhlasil a poukázal na to, že tieto náležitosti sú uvedené v oznámení od veriteľa o schválení úverov dlžníkovi, ktoré tvoril neoddeliteľnú súčasť úverových zmlúv. Údaje určujúce základné parametre poskytnutého spotrebiteľského úveru požadované kogentnými ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch musia byť v zmluve definované jednoznačným a nespochybniteľným spôsobom tak, aby mal spotrebiteľ možnosť jednoducho zistiť, aká je výška úveru, prípadne aj dojednaného revolvingu, výška úrokovej sadzby, odmeny, ročnej percentuálnej miery nákladov atď. Pokiaľ spomínané podstatné náležitosti zmluvy obsahovalo až neskôr doručené oznámenia veriteľa o schválení úverov a tie neboli podpísané aj dlžníkom, nejedná sa o dvojstranný právny úkon a nie je možné ich považovať za súčasť zmlúv uzavretých medzi stranami sporu. S tvrdením žalovaného o tom, že spomínané oznámenia sú súčasťou zmlúv o úvere, sa nemožno stotožniť. Uzavretiu zmluvy predchádza ponuka, následná akceptácia znamená uzavretie zmluvy. Ak však táto akceptácia obsahuje nové podmienky, treba ju považovať za nový návrh na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

5. Prvoinštančný súd preto vyhodnotil oznámenia veriteľa, zaslané dlžníkovi až následne po uzavretí zmlúv ako jednostranný prejav vôle, ktoré sa mohli stať súčasťou zmlúv až ich akceptovaním zo strany žalobcu, no danú skutočnosť nemal preukázanú. Až v samotných oznámeniach je uvedená konečná splatnosť úverov a určením termínu splatnosti poslednej splátky ku dňu 01.06.2017 je uvedenie splatnosti splátok počnúc dňom 01.01.2014 a to vždy k 1. dňu príslušného kalendárneho mesiaca, je tam uvedené rozdelenie splátok na splátky istiny a úrokov. Týka sa to oboch uzavretých zmlúv. Obdobný právny názor bol vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu Žilina sp. zn. 6Co/90/2015 zo dňa 29.04.2015, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/177/2014 zo dňa 23.09.2015, 18Co/178/2014 zo dňa 23.09.2015, 17Co/296/2015 zo dňa 21.04.2016.

6. Prvoinštančný súd sa ďalej zaoberal jednou z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to údajom o konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ je súčasťou dojednanie, že dlžník je povinný splácať úver do okamihu úplného uhradenia čerpaného úveru vrátane príslušenstva, takéto dojednanie nezodpovedá zákonnej požiadavke. Na základe uvedeného konštatoval, že údaj o konečnej splatnosti úveru v zmluve absentuje. Zo žiadneho ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva, že v prípade revolvingového úveru, ktorého zaplatenie je predmetom konania, nemusí predmetná zmluva obsahovať údaj o konečnej splatnosti úveru. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4Obo/143/98, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.11.2013 sp. zn. 5Co/165/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.05.2012 sp. zn. 1Co/30/12 a ďalšie.

7. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za to, že v zmluve o úvere absentuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky.

Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. V oboch zmluvách sa uvádza len výška splátky 80,37 eur, ktorá zahŕňala aj odplatu podľa dohody o poskytovaní služieb, bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzatvorenia zmluvy medzi žalobcom a žalovaným bola aj výška, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová výška, počet a termín splátok sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačne, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termín splátok.

8. Účelom uvedenej právnej úpravy je poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Spotrebiteľ má byť totiž informovaný o výške úrokov z úveru a poplatkov súvisiacich s úverom. Žalobca ako dodávateľ má zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť údaje o výške úrokov a poplatkov a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky. Iba takáto informácia pre spotrebiteľa prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalobca v predmetnom prípade však túto možnosť nemal, keďže výška úrokov a poplatkov nie je uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/245/2010).

9. K právnenému názoru vyjadrenému v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a T. uviedol, že požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. Je tu zrejmý konflikt medzi Smernicou a Zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch sporov medzi jednotlivcami nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. Nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho Zákona contra legem. Napriek odkazu žalobcu na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich tak, ako to ustanovuje § 11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené prvoinštančný súd ustálil, že žalovanému tak vznikol nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov ktoré z jeho strany boli žalobcovi reálne poskytnuté a to vo výške 1 284,25.- eur. Doposiaľ však žalobca žalovanému zaplatil už sumu 2 812 eur a to pri každej zo zmlúv a na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 1 572,75 eur na každej zmluve. Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 572,75- eur pri každej zo zmlúv je dôvodný a preto žalovaného zaviazal túto sumu vydať žalobcovi.

11. Žalovaný sa s plnením peňažného záväzku dostal do omeškania. V čase podania žaloby 23.01.2017 bola zákonná výška úrokov z omeškania 5%. Žalobca požadoval výšku úrokov 8,75%. Súd mu priznal zákonný úrok z omeškania vo výške 5% a v prevyšujúcej časti výšky úroku súd žalobu zamietol.

12. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Keďže žalobe nevyhovel iba v nepatrnej časti, pokiaľ sa jedná o príslušenstvo uplatneného nároku, preto žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. Proti uvedenému rozsudku, a to okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti úroku z omeškania, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci výkladom zákona č. 129/2010 Z.z. a jeho novely so záverom, že požiadavka výkladu zákona na rozčlenenie splátky na časť istiny, úroku a iné poplatky je vo svojej podstate nedôvodná a vo väčšine prípadov je aj nerealizovateľnou požiadavkou. Poukázal aj na znenie § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. a jej novely zákonom č. 279/2017 Z.z., podľa ktorej sa slová a „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok“. Žiadal rešpektovať rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, podľa ktorého nemožno podľa Smernice 2008/48 žiadať v zmluve o spotrebiteľskom úvere presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach (t.j. istina - úrok - poplatky). Uviedol, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Rovnako navrhol pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na nepriamy účinok Smernice. Uviedol, že ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by nemala žiadny význam. Mal za to, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s povinnosťou rešpektovať účinky úniijného práva a dospel k nesprávnemu výkladu zákona č. 129/2010 Z.z. Argumentácia o „konflikte“ vnútorného práva s úniijným právom o nerešpektovaní nepriameho účinku Smernice je porušením povinnosti súdu členského štátu rešpektovať úniijné právo. Ani Smernica 2008/4/ES, ani vnútroštátne právo nezakotvujú žiadne právo na rozpis splátky v zmluve. Spotrebiteľ má právo vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku (§ 9 ods. 5) a tvrdil, že nepriamy účinok Smernice vylúčený nie je. Rovnako nie je možné rozsudok vo veci C-42/15 odmietnuť s tvrdeniami o lámaní vnútroštátneho práva, či priamom účinku. Poukázal na odôvodnenie rozsudku vo veci C-42/15 so záverom, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Tvrdenia súdu prvej inštancie odporujú Smernici, súd postupoval v rozpore so zákonom a dospel k nesprávnemu záveru o výklade § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.

14. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru aj v súvislosti s neuvádzaním náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., teda termínu konečnej splatnosti. Zmluva môže odkazovať aj na obchodné podmienky, zmluvu tvoria aj prílohy, pritom zmluvné dojednania sa nachádzajú na jednom liste papiera, pričom Žiadosť o revolvingovom úvere tvorí líce listiny a zmluvné dojednania tvoria rub zmluvy. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je pritom uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca zo zákonného ustanovenia. Poukázal tiež na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/111/2014. Namietal nedostatočné odôvodnenie čo do priznaného úroku z omeškania od 01.01.2017. Navrhol preto napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť v celom rozsahu a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania vo výške 156,01 eur.

15. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca tak, že v zmysle článku 249 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva nie všetky pramene komunitárneho práva sú priamo účinné. Smernice môžu mať priamy účinok, pokiaľ spĺňajú kritériá stanovené Európskym súdnym dvorom. Poukázal na rozhodnutie vo veci 23/62 Van Gend en Loos, kedy ESD určil ako podmienku priameho účinku jasnosť, jednoznačnosť a bezpodmienečnosť sporného ustanovenia. Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 nie je bezpodmienečný a nezaväzuje SR k plneniu žiadneho záväzku. Podľa rozhodnutia vo veci 152/84 Marshall ESD Smernica môže mať len vertikálny priamy účinok, t.j. jednotliviec sa môže ustanovenia Smernice dovolávať len voči štátu, teda nie horizontálny účinok, t.j. voči inému jednotlivcovi. S poukazom na ESD vo veci C-48/92 Factor Tamer III. a C-46/93 Brasserie du Pecheur sa môže žalovaný dovolávať zodpovednosti členského štátu za škodu porušením práva ESÚ, ESD. Poukázal na odôvodnenia rozhodnutí krajských súdov k aplikácii rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C-42/15. Uvedené rozhodnutia vykladajú Smernicu a nie zákon č. 129/2010 Z.z. Poukázal v ďalšom aj na judikatúru Súdneho dvora, najmä vo veci Pannon, Océano Grupo Editorial, Mostaza Claro, Pohotovosť proti Korčková. Navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

16. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného sa žalovaný už nevyjadril.

17. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods.1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 29.05.2018 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

18. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vo veci rozhodol, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 x po 1.527,75 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 01.01.2017, ako žiadané bezdôvodné obohatenie z dôvodu, že úvery na základe dvoch zmlúv o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.11.2013 sú pre absenciu údajov o výške, počte a frekvencii splátok istiny, úrokov a iných poplatkov považované za bezúročné a bez poplatkov. Odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, čo do priznaných súm, s čím sa stotožňuje, a to v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP. Je možné jednoznačne tiež súhlasiť s tvrdením súdu prvej inštancie, že ak boli údaje o úvere uvedené až v dokumente, označenom ako schválenie úveru, ktorý nebol podpísaný žalobcom, a v ktorom boli uvedené aj iné údaje, ako v žiadosti o úvere, že išlo o nové podmienky úveru, teda nový návrh na uzavretie zmluvy, ktorý však nebol podpísaný žalobcom, preto nemohlo na základe neho dôjsť k uzavretiu novej zmluvy reg. zmlúv. Odvolací súd ešte dodáva, že aj údaje týkajúce sa RPMN v žiadostiach o poskytnutie revolvingového úveru sú iné ako údaje RPMN po jeho schválení a oznámení veriteľom zo dňa 25.11.2013. V žiadostiach o poskytnutie revolvingových úverov, ktoré boli podpísané žalobcom 20.11.2013 chýba, okrem iného aj údaj o splatnosti poslednej splátky úveru. Už uvedené je dôvodom na správny záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv o úvere, ktoré mali byť uzavreté stranami sporu 20.11.2013, resp. boli v uvedený deň podpísané žalobcom. Žalovaný dňa 25.11.2013 oznámil veriteľovi schválenie úverov, avšak s inými údajmi, ako to bolo v listinách podpísaných žalovaným 20.11.2013. Preto listiny označené ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru je potrebné vyhodnotiť ako nový návrh na uzavretie zmluvy tak, ako to urobil aj súd prvej inštancie. Správny je preto záver súdu prvej inštancie, že ak žalobcovi bola žalovaným reálne poskytnutá suma 2 x sumy 1.284,25 eur a žalobca žalovanému uhradil 2 x po 2.812 eur, žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2 x po 1.527,75 eur. Ide o obohatenie vzniknuté vo výške rozdielu 2 x medzi 2.812 eur a sumou 1.284,25 eur. Z uvedeného je možné vyvodit', že súd prvej inštancie správne posúdil nárok žalobcu a správne zistil skutkový stav vo vzťahu k povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie.

19. Preto odvolací súd považuje za nedôvodnú námietku odvolateľa, že napadnutý rozsudok nie je odôvodnený. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je možné jednoznačne vyvodit' záver, prečo súd prvej inštancie uložil žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie.

20. K v odvolaní tvrdenej nesprávnej aplikácii zákona č. 129/2010 Z.z. účinného od 23.12.2015 odvolací súd uvádza, že novela zákona č. 129/2010 Z.z. zrealizovaná zákonom č. 35/2015 Z.z. vo svojich prechodných ustanoveniach, a to § 25 f) výslovne uvádza, že ustanoveniami tohto zákona sa od 01.04.2015 spravujú aj právne vzťahy upravené týmto zákonom, ktoré vznikli pred 01.04.2015; vznik týchto vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 01.04.2015 sa však posudzujú podľa predpisov účinných pred 01.04.2015, ak v ods. 2 až 6 nie je ustanovené inak. V odseku 6 je uvedené, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené do 31.03.2015 sa považujú za zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené podľa predpisu účinného od 01.04.2015.

21. Odvolací súd tiež poukazuje na správny záver súdu prvej inštancie, čo sa týka nemožnosti aplikácie záverov Rozsudku SD EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a T. J.. Aj odvolací súd zdieľa rovnaký názor, že závery uvedeného rozsudku nie je možné aplikovať v predmetnom spore. Prvoinštančný súd sa riadne vypořiadal s právnou otázkou týkajúcou sa prejudiciálneho konania vedeného SD EÚ pod sp. zn. C-42/15. Odvolací súd len na zdôraznenie správnosti uvádza, že vzhľadom na explicitné znenie Zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno priznať Smernici ani nepriami účinok. Jednalo by sa totiž o výklad vnútroštátneho Zákona contra legem. Napriek uvedenému rozsudku SD EÚ je nutné v prípade predmetných zmlúv, uzavretých 25.11.2013 postupovať podľa z č. 129/2010 Zz.

22. Už aj uvedené odôvodňuje záver o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, čo do výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi priznané sumy istiny 2 x po 1.527,75 eur a tiež správnej aplikácie vyššie citovaného zákona.

23. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v ďalšom bude zaoberať podstatnými vyjadreniami žalovaného prednesenými v konaní na súde prvej inštancie a to vyjadrením žalovaného k žalobe zo

dňa 21.02.2017, doručeného súdu prvej inštancie 10.03.2017 (čl. spisu 21 až 25). Ak žalovaný v ňom poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/111/2014, podľa ktorého v oznámení o schválení úveru sú zákonom predpísané náležitosti a toto oznámenie tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy, je nutné zdôrazniť, že súd v predmetnom spore nie je viazaný právnym názorom, vysloveným v inom spore. S ďalším tvrdením žalovaného, že Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je súčasťou zmluvy ako takej, odvolací súd nesúhlasí. Ide o nový návrh, keďže sú v ňom uvádzané iné a rozdielne údaje ako v listine označenej ako Žiadosť o poskytnutie úveru, podpísanej žalobcom tak, ako to uvádzal už aj vyššie. Údaje, ktoré by mala obsahovať zmluva o úvere tieto v žiadostiach o poskytnutie revolvingového úveru nie sú uvedené, sú uvedené až v oznámeniach veriteľa o schválení úveru, ktorý odvolací súd nepovažoval za súčasť zmluvy o úvere, lebo išlo o nový návrh tak, ako to vyhodnotil aj súd prvej inštancie.

24. Odvolací súd k ďalšej odvolacej námietke uvádza, že ani prípadná vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama o sebe nemusí vždy disponovať potrebnou intenzitou smerujúcou k porušeniu ústavných práv účastníkov. Túto skutočnosť je treba posudzovať vždy individuálne pre konkrétny prípad a so zreteľom na charakter konania. Takú intenzitu zásahu, ktorá je spôsobilá privodiť porušenie ústavných práv, dosahuje také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, na základe ktorej by bolo možné zistiť rozsah porušenia práva, prípadne také, v ktorom dôvody, na ktorých je založené absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (pozri rozhodnutie Ústavného súdu II. ÚS/373/08, I. ÚS/344/10).

25. Aj keď je potrebné súhlasiť s názorom odvolateľa, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie čo do priznaných úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z priznaných súm od 01.01.2017 nie je dostatočne odôvodnené, je však možné z neho vyselektovať hlavné dôvody, pre ktoré súd rozhodol tak, ako to uviedol vo výroku svojho rozhodnutia. Je nepochybným, že žalobca bol v omeškaní s vrátením bezdôvodného obohatenia určite skôr, ako ku 01.01.2017, lebo bezdôvodné obohatenie vznikalo úhradami splátok cca po roku a pol od poskytnutia úverov. Je možné preto ustáliť, že omeškanie žalovaného určite bolo najneskôr k 01.01.2017.

26. Všeobecný súd nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené stranami sporu, len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR, napr. č. k. IV. ÚS/115/03, III. ÚS/209/04 a tiež rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/347/2014 zo dňa 30.09.2015.

27. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil s tým, že upresnil rok uzavretia zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, ktorým je 2013, nie 2017 tak, ako to nesprávne uviedol do výroku súd prvej inštancie. Potvrdený bol aj správny výrok o trovách konania.

28. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi bol priznaný voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, vydaným po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej súdnym úradníkom.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).